

TALK OF THE CITY

Από τον ο Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Αν δεν αντέχει το φορτίο

Η αναποφασιστικότητα του πρωθυπουργού έχει, πλέον, μεγάλο κόστος για τη χώρα. Γνωρίζει, πια, πολύ καλά τις εναλλακτικές επιλογές που έχει, τους όρους που θέτει η Ευρωζώνη και τους κινδύνους χρεοκοπίας ή και εξόδου από το ευρώ.

Το δίλημμα είναι σαφές: ο κ. Τσίπρας πρέπει να αποφασίσει αν θα «χάσει» τη χώρα ή αν θα χάσει ένα κομμάτι από το κόμμα και τους ψηφοφόρους του. Να σωθεί η χώρα, υπό τις παρούσες συνθήκες και διεθνείς συγκυρίες, και να μείνει το κόμμα ευχαρι-

στημένο και ενωμένο δεν γίνεται. Ηρθε, λοιπόν, η στιγμή των αποφάσεων.

Για να παραμείνει η χώρα στο ευρώ χωρίς χρεοκοπία και ακόμη μεγαλύτερες περιπέτειες, κάποιος πρέπει να αναλάβει την ευθύνη να συμφωνήσει

και κατόπιν να υλοποιήσει τα συμφωνηθέντα. Το φορτίο είναι αναμφίβολα βαρύ. Αν δεν το αντέχει ο κ. Τσίπρας, θα πρέπει να το σπκώσει από κοινού με άλλες «πλάτες» και να μοιραστεί την ευθύνη της διάσωσης της Ελλάδας.

Η ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΑΝΑΝΔΡΑΝΙΣΤΑΚΗ

Η απολογία του ΔΝΤ

«Η Ελλάδα είναι η χειρότερη εμπειρία μας» δήλωσαν κύκλοι του ΔΝΤ στα διεθνή πρακτορεία. Θα μπορούσε κανείς να νομίσει ότι ομιλούν για εμπειρία ερωτική, αυτός ο άτιμος ο Βρασιίδας με κατέστρεψε, μου έφαγε τα καλύτερά μου χρόνια. Δεν είναι ερωτικό το ζήτημα, είναι βαθιά πολιτικό. Όταν ομιλεί για κακές εμπειρίες το ΔΝΤ εννοεί ότι «έρχεται σε δύσκολη θέση από τις κατηγορίες των αριστερών υπουργών της Αθήνας ότι απαιτεί περικοπές στις συντάξεις των φτωχότερων συνταξιούχων (ΕΚΑΣ) και ότι αρνείται τις συλλογικές διαπραγματεύσεις για τους μισθούς σύμφωνα με τις προδιαγραφές του Διεθνούς Οργανισμού Εργασίας». Είναι κακοί και αγενείς οι αριστεροί υπουργοί της Αθήνας. Σε αντίθεση με τους δεξιούς και πασόκους υπουργούς που το είχαν το ΔΝΤ στα πούπουλα, μέλι έσταζε το στόμα τους κάθε φορά που μιλούσαν για τον Στρος Καν, τη Λαγκάρντ, τον Μπλανσάρ. Ήταν και φιλόξενοι οι δεξιοί και οι πασόκοι, ορθάνοιχτες ήταν οι πόρτες των υπουργείων και των πρωθυπουργείων, σαν στο σπίτι τους μπαινόβγαιναν ο Τόμσεν και ο Γκογιάλ. Οι αριστεροί, έμπρακτοι αρνητές του Ξενίου Διός, τους στρίμωξαν τους δουνουτούδες στα ξενοδοχεία. Για να δουν από κοντά υπουργό πρέπει να σπηθούν έξω από τη Βουλή μεταμφιεσμένοι σε αζαλέες.

Η είδηση δεν είναι οι κόνξες για τη χειρότερη σχέση και τα λοιπά ευτράπελα. Η είδηση είναι ότι το ΔΝΤ, το μεγάλο και τρανό IMF, που στο διάβα του τρέμει ο πλανήτης, ένιωσε την ανάγκη να απολογηθεί για το

ΕΚΑΣ και τα εργασιακά. Ένιωσαν την ανάγκη να δηλώσουν ότι εμείς δεν είμαστε τόσο ανάλγητοι ώστε να ζητάμε την εξόντωση των χαμηλοσυνταξιούχων της Ελλάδας, ότι δεν είμαστε τόσο μοβόροι, ώστε να στερήσουμε από τους Έλληνες τους γλίσχρους μισθούς τους. Η αντιπρότασή τους, βέβαια, είναι και ανάληψη και μοβόρα. «Το πώς ακριβώς θα το πετύχουν αυτό οι Έλληνες, εξαρτάται από τους ίδιους. Το Ταμείο απλά λέει ότι αν δεν εξοικονομήσεις δαπάνες με αυτό τον τρόπο, θα πρέπει να το κάνεις με έναν άλλο». Εμείς σας ζητάμε να βρείτε 3,6 δισ. ευρώ σε έξι μήνες, το πώς θα τα βρείτε είναι δικό σας ζήτημα, κόψτε τον λαιμό σας, πουλήστε τα νεφρά σας, στείλτε τα παιδιά σας δούλους σε γαλέρες. Ακόμη κι έτσι, η ανάγκη των ρομποτοποιημένων γραφειοκρατών να απολογηθούν για τους μισθούς και τις συντάξεις είναι μείζον πολιτικό γεγονός. Η Ελλάδα είναι πλέον στο επίκεντρο του παγκόσμιου ενδιαφέροντος, ό,τι γίνεται και λέγεται φτάνει στα πέρατα της Γης, στην Αυστραλία, την Ταϊλάνδη, στο Κογκό. Ουδείς μπορεί να κάνει ή να πει κάτι καλό ή κακό για την Ελλάδα χωρίς να λογοδοτήσει -και για το καλό και για το κακό- στην παγκόσμια κοινή γνώμη και τούτο είναι μεγάλη επιτυχία της ελληνικής κυβέρνησης.

Επιτυχία πρωτίστως του Τσίπρα και του Βαρουφάκη, που από τις 25 Ιανουαρίου όργωσαν τον πλανήτη, λοιδορούμενοι από τους έξω και από τους μέσα, που ενίοτε είναι χειρότεροι από τους έξω.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Τάσος Παππάς

Τα θέλουν όλα εδώ και τώρακής προοπτικής

Για να καταλάβω: Οι δανειστές ζητούν περικοπές στις συντάξεις στο 1% του ΑΕΠ, δηλαδή 1,8 δισ. το χρόνο και ταυτοχρόνως απαιτούν 1,8 δισ. ευρώ από την αύξηση του Φ.Π.Α σε διάφορα προϊόντα και υπηρεσίες. Μ' άλλα λόγια σου παίρνουν από την τσέπη 1,8 δισ. ευρώ και σε υποχρεώνουν να βγάλεις άλλο 1,8 δισ. ευρώ για να καλύψεις τις ανάγκες σου. Να το πω κλοπή; Να το πω ληστεία μετά φόνο; Να το πω γκανγκοτερισμό; Όχι προς Θεού. Οι άνθρωποι για το καλό μας δουλεύουν, δεν μας δουλεύουν. Μερικές φορές εκπλήσσομαι με τον εαυτό μου που εκπλήσσομαι (ακόμη) μ' αυτά που λένε Ευρωπαίοι αξιωματούχοι με εκτόπισμα στη διεθνή σκηνή και αναλυτές μεγάλων μέσων ενημέρωσης που

παίζουν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της παγκόσμιας κοινής γνώμης.

Όταν λοιπόν οι Γερμανοί πολίτες ακούνε τον επικεφαλής του SPD Πίτερ Γκάμπριελ, αντικαγκελάριο, να χαρακτηρίζει την ελληνική κυβέρνηση «εν μέρει κομμουνιστική!», νομίζουν ότι έτσι είναι τα πράγματα.

Άντε να τους εξηγήσεις ότι το νούμερο δύο στη χώρα τους λέει χοντρές ανοπίες, ότι τους παραπλανά συνειδητά και πώς το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι να τους τρομάξει για να μην κατηγορήσουν την κυβέρνηση τους για απύθμενο κυνισμό απέναντι σε μια χρεοκοπημένη και ταλαιπωρημένη χώρα.

Όταν οι αναγνώστες των New York Times διαβάζουν τον έγκυ-

ρο αρθρογράφο Ντίξον να περιγράφει τον Τσίπρα ως ακροαριστερό, αντί να τσιμπούνται για να δουν αν είναι ξύπνιοι, όπως κάνουμε εμείς εδώ στην Ελλάδα, τον πιστεύουν. Δεν είναι δυνατόν να τους λείπει μπαρούφες ένας έγκριτος αρθρογράφος.

Αυτά είναι μόνο δύο παραδείγματα από τα πολλά που θα μπορούσαμε να επικαλεστούμε για να δείξουμε τους μηχανισμούς που δρουν για να σχηματιστεί μια αρνητική εικόνα για την Ελλάδα.

Οι αντίπαλοι μας δανειστές δεν συζητούν, δεν διαπραγματεύονται. Πιέζουν, εκβιάζουν και απαιτούν.

Δυστυχώς εκτός από την τεράστια δύναμη πυρός που διαθέτουν στο εξωτερικό, έχουν και τις εγχώριες ντυντούκες.

ΕΘΝΟΣ

Διαπραγμάτευση στον μονόδρομο της ευρωπαϊκής προοπτικής

Δεν είμαστε πια υπό την απειλή των χρονικών περιθωρίων που έχουν στενέψει. Αυτή είναι μια πολυτέλεια που δεν τη διαθέτουμε. Εκείνο που τώρα ισχύει είναι ότι φτάσαμε στο τέρμα της διαδρομής και θέλοντας και μη οφείλουμε μέσα στα επόμενα εικοσιτετράωρα να αποφασίσουμε για το σήμερα και, κυρίως, για το αύριο του τόπου. Γιατί, όπως παντού και πάντα έχει αποδειχθεί, η αναβολή δεν στάθηκε ποτέ ικανή να λύσει κάποιο πρόβλημα. Στο αντίθετο αποτέλεσμα οδηγεί πάντα. Επιδεινώνει τις καταστάσεις, εξωθεί σε αδιέξοδα, αυξάνει το κόστος της όποιας απεμπλοκής.

Και αυτή ακριβώς είναι η πραγματικότητα την οποία αντιμετωπίζουμε. Η αναίτια τετράμηνη διαπραγμάτευση επιδείνωσε τη δημοσιονομική κατάσταση της χώρας, εκτίναξε σε πολλαπλάσιο του αρχικού το κόστος της αναγκαίας προσαρμογής και υποχρεώνει την κυβέρνηση να εγκαταλείψει τις έως τώρα αδιαπραγμάτευτες «κόκκινες γραμμές» της, αν πραγματικά θέλει να αποτρέψει τον κίνδυνο να ρίξει τη χώρα στα βράχια της χρεοκοπίας. Δεν είναι, ασφαλώς, ευχάριστη για την κυβέρνηση μια τέτοια απόφαση. Εως τώρα κατέβαλε κάθε δυνατή προσπάθεια να την αποφύγει, ακόμη και όταν το κόστος θα ήταν μικρότερο. Προσπάθησε να τηρήσει την προεκλογική δέσμευσή της έναντι του εκλογικού σώματος ότι θα εξασφαλίσει συμφωνία η οποία θα είναι κοινωνικά δικαιότερη. Δεν το κατάφερε. Αλλά η δέσμευση του Αλ. Τσίπρα και του κόμματός του είχε και ένα άλλο σκέλος. Διότι ρητά διακήρυξαν προς το εκλογικό σώμα πως η όποια συμφωνία δεν θα θέσει σε κίνδυνο ή υπό αμφισβήτηση τη θέση της χώρας στην Ευρωζώνη.

Δεν είναι, εξάλλου, μόνο η προεκλογική δέσμευση που υποχρεώνει την κυβέρνηση να προχωρήσει σε συμφωνία. Είναι και η εκφρασμένη βούληση της συντριπτικής πλειοψηφίας του εκλογικού σώματος που επιλέγει την πάση θυσία παραμονή στο ευρώ, ακόμη και τώρα που είναι προφανές ότι οι όροι που θα διαλαμβάνει το τελικό κείμενο κάθε άλλο παρά ευνοϊκοί θα είναι. Όλες οι μετεκλογικές δημοσκοπήσεις κατέγραφαν ότι η επιλογή της παραμονής στην Ευρωζώνη φτάνει στο 80%. Το «πάση θυσία» έφτανε μέχρι και στο 70%. Δεν είμαστε πια ούτε στον Μάρτιο, ούτε στον Απρίλιο, ούτε καν στον Μάιο. Φυσικά και η κυβέρνηση διαθέτει τη δεδλωμένη και είναι βέβαιο ότι ο ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί την κυρίαρχη πολιτική δύναμη στη χώρα, αλλά οι διαπραγματευτικοί χειρισμοί του δεν στηρίζονται πλέον από την πλειοψηφία του εκλογικού σώματος. Αυτός ο δείκτης έχει ανατραπεί. Οι θετικές γνώμες είναι αισθητά λιγότερες από τις αρνητικές. Και αυτό απεικονίζει μια πραγματικότητα που ούτε να την παρερμηνεύσει μπορεί, αλλά ούτε και να την αγνοήσει.